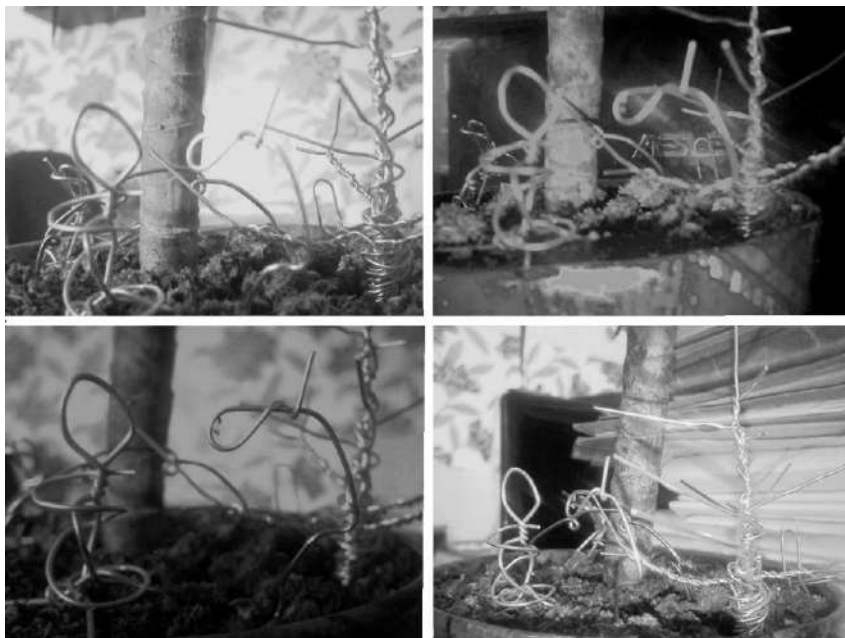

Noviedky pre absurdno
(1999-2009)

Jason Point

Poviedky pre absurdno

Jason Point

autor: minulý Jason Point

ilustrácia a celková úprava: súčasný Jason Point

vydavateľstvo: JŠ - LULU

rok vydania: 2012

Ďakujem všetkým tým, čo si moje poviedky prečítali a utvrdili ma v presvedčení, že by možno stálo zato, pokúsiť sa takúto hlúposť vydať.

Ďakujem všetkým tým čo túto knihu prečítajú dokonca.

A napokon špeciálne poďakovanie patrí aj mojej spolužiačke z vysokej školy, ktorá mi pomohla poviedky opraviť a dodala mi odvahy svoje myšlienky zverejniť. Ďakujem Martina.

Prolog

Literatúra, či už umelecká, alebo odborná vždy bola, je a aj bude súčasťou života ľudských bytostí. Skrýva sa v nej ohromný potenciál, často krát väčší ako si väčšina ľudí vie vôbec predstaviť. Každý si v nej smie nájsť svoj vlastný svet a každý, kto to s ňou myslí aspoň trochu vážne sa aspoň v malom kúsku obľúbeného diela dokáže nájsť a stotožniť sa s príbehom alebo myšlienkou autora, prípadne ju odsúdiť.

Človek potrebuje a používa umenie ako také jednak na vyjadrenie nálad, pocitov a myšlienok ale môže ho vnímať aj ako pozorovateľ, relaxuje pri ňom, učí a rozvíja sa vďaka nemu. Komédia, tragédia patria ruka v ruke s paradoxom do života ľudí a sprevádzajú ľudstvo už od antických čias. V starovekom Grécku bolo jednou z úloh literatúry ako aj divadla, čitateľa alebo diváka šokovať, a ukázkou krutosti varovať ho a odradiť od konania, ktoré sa pred ním odvíja. Bola to akási očista spoločnosti.

Preto neodsudzujme hriechom pretkané osudy postáv, tobôž nie autorov, lebo nevieme čo je ich účel, či podať návod alebo odradiť. Alebo len jednoducho pokúsiť sa zistiť, čo si iný myslia o ...

Poviedka prvá

The one – tale

7:45 23.12.2009

Presne o tomto čase sa rozoznel budík na nočnom stolíku Fera Steigenberga.

Zvonenie budíka toho rána nebolo ani tak strhujúce a ani tak zobúdzajúce ako inokedy.

Možno to bolo práve preto, že Fero bol už asi dobrých 5 minút hore. Veľmi dobre vedel, koľko je hodín a kedy budík zazvoní, to vedel presne, veď sa takto zobúdzal deň čo deň už aspoň šiesty rok. Toľko rokov vlastne ubehlo od toho dňa, čo začal podnikat'. Fero podniká v potravinárskom priemysle. Rozbehol to s malým obchodíkom so zeleninou a dnes vlastní už jednu veľkú predajňu, v ktorej môžete nájsť to najexotickejšie ovocie, aké len poznáte.

Sladkú symfóniu budíka si vypočul celú až do konca. Vedel, že nemusí vstávať a ísť do práce. Páčilo sa mu, že nemusí vstať a hodiť sa po ňom ako každé ráno. Ešte chvíľočku sa pomazlil s vankúšom, na ktorom spala Aneta. Aneta bola o dva roky mladšia ako Fero. Mala pekné hnedé vlnité vlasy siahajúce po plecيا. Keď bola mladšia, mala ich aspoň po driek, ale hneď po svadbe si ich dala skrátiť. Štíhla postavička a plné prsia spolu s krásnou tváričkou boli vlastne veci, ktoré rozhodli o tom, že si ju Fero zoberie. Anetka, tak ju Fero volal, keď boli sami, bola dobrou manželkou. Aj keď Fero zarábala dost', do práce chodila aj ona. Pracovala na súde

ako zapisovateľka. Práca ju bavila, spoznala tam mnoho iných osudov ľudí, ktorí sa tam za tých pár rokov vystriedali a okrem toho tam mala kopu známych, s ktorými si dobre rozumela. Popritom sa starala aj o ich dve deti, Marienku a Mareka.

Bola streda. Aneta už odišla do práce a deti boli niekde na polceste do školy. Celý ich krásny dom mal iba sám pre seba. Asi po polhodine sa Fero rozhodol, že by bolo dobré vstať a ísť dole do kuchyne niečo zjesť. Nikdy sa veľmi dopredu netešil, keď vedel, že si jedlo bude musieť pripraviť sám, ale pomyslel si, že dnes si pripraví niečo špeciálne, niečo extra, čo vždy zje rád. Vedel veľmi dobre, čo to bude. Boli to vajička, lepšie povedané volské oko, ktoré vedel vždy perfektne pripraviť, veď jeho nebohý otec bol kuchár.

Keď prišiel do kuchyne, mal už v hlave presný postup. Najprv si narezal chlieb a postavil na čaj, aby sa potom nerozptyľoval týmito úkonmi. Panvicu mal už pripravenú spolu s olejom, šunka bola narezaná. Zapol sporák a olej na panvici nechal zohrievať na miernom plameni, zatiaľ čo všetku šunku okrem pár plátkov narezal na drobné kúsky. Potom prihodil tých pár plátkov na teplú panvicu a posypal ich soľou, čiernym korením a sušenou paprikou. Korenie voňalo po celom dome. Nato rozbil štyri vajička, ale dával pozor, aby nevytiekol ani jeden žltok, to sa mu niekedy stávalo. Nebola to nijaká veľká chyba, ale potom to už nebolo volské oko ale obyčajné vajičko na panvici, čo ho veľmi trápilo, ale dnes sa mu to podarilo. Bol šťastný. Plameň na sporáku nezvyšoval. Chvilku počkal, kým sa vajička trochu chytia a posypal ich franforcami šunky. Mal rád arómu, ktorú zanechávalo mäso. Pôsobí to na neho ako afrodiziakum. Teraz trochu zvýšil plameň, posypal vajička soľou, čiernym korením a namiesto

červenej papriky použil diabolskú zmes. Prikryl panvicu vrchnákom zo skla a pozoroval svoje dielo. Keď videl, že spodok vajíčok je mierne pripálený a vrch ešte stále tekutý, vedel, že je ten správny čas vypnúť plyn. Dielo bolo hotové. Ešte počkal, kým vrch trochu stuhol a potom celú porciu zosunul na veľký tanier. Voda medzitým už zovrela, tak zalial čaj v čajníku. Hneď do neho pridal aj trochu cukru. Vybral svoju obľúbenú šálku a nalial si do nej čaj. Všetko bolo pripravené. Ešte zbehol do obývacej izby a zapol rádio. Rád počúval pri raňajkách správy. Zasadol za stôl a začal po kúskoch ujedat' zo svojho diela. Bolo to jedinečné. Už dlho sa mu niečo také nepodarilo. Žltok bol pekne tekutý a keď do neho zarezal, krásne sa rozliat po tanieri. Zjedol všetko. Bolo to také dobré, že ani nepočul, čo povedal hlásateľ v ranných správach. Keď dopil posledný dúšok čaju, zaznela práve záverečná zvučka správ a začal sa hudobný blok. Ozval sa prenikavý hlas moderátora, ktorý uvádzal hity starých rokov.

Fero ihneď vstal a umyl za sebou všetok riad. Keď pristúpil k drezu, zistil, že dlážka je lepkavá. Spomenul si, že Marienka tu včera rozbila fľašu s medom. Len sa pousmial a hneď ako doumýval riad, umyl aj dlážku. Nikdy to doma neurobil. Len niekedy dávno, ešte keď mal ten svoj malý obchodík. Napadlo mu, že poupratuje celý dom, ale zistil, že všetko je upratané a čisté až na pár maličkostí ako ich rozostlaná posteľ. Anetka je dobrá gazdinka. Ešte skontroloval detskú izbu, aj tam bolo všetko v poriadku. Uložil na svoje miesto akurát vláčik, ktorý kúpil Marekovi na Vianoce minulý rok.

Pospevoval si staré piesne spolu s interpretmi z rádia. Hrali presne tie piesne, ktoré mal rád. Pri jednej z nich sa kedysi dávno zoznámil s Anetkou na jednej z tých

diskoték. To boli časy. Fero rád spomínal na tie časy, ale neľutoval ako mnohí. Bol šťastný aj teraz, spolu so svojou rodinkou mu nič nechýbalo. Ozvali sa tóny gitary. V rádiu hrali pesničku od Metallica-y.

Fero ju veľmi dobre poznal, bola to balada o odchode syna z domu. Veľmi sa mu páčila. Mother said. Ihneď vyskočil a zbehol po svoju španielku. Našiel ju ihneď.

Vedel veľmi dobre, kde ju má. Za skriňou v spálni. Dala ju tam Anetka. Len čo zišiel dole, začal odbrnkávať akordy spolu so skupinou. Najprv trochu neisto a nesmelo, ale postupne sa dostával do varu. Keď pesnička skončila, vypol rádio a zahral si ešte niekoľko melódií, na ktoré si len tak spomenul.

Odložil gitaru na svoje miesto a zišiel do garáže. Auto tam už nebolo, asi ho potrebovala Anetka, jej auto bolo v oprave. To vôbec nevadilo, veď aj tak dnes nikam nepôjde, až večer idú spolu s Anetkou na večeru. Deti budú cez noc u babičky. Svokra je zlatá žena. Je na dôchodku a vždy je ochotná pomôcť. Má totiž veľa voľného času. Často jej dávajú deti na opatrovanie a aj ony sú s ňou spokojné. Skoro vôbec nám nezavádza a vie sa o seba postarať. Odhrnul plachtu. Pod ňou bola jeho motorka. Bola to ducaty E-900 v klasickej červenej farbe. Už si na ňu dlho ani nespomenul. Teraz dostal hroznú chuť zajazdit' si na nej. Naskočila hneď na prvýkrát. Až teraz si uvedomil, že je stále v pyžame. Vybehol naspäť do spálne, kde sa prezliekol, potom do kúpelne kde si napochytrou umyl zuby a ošpliechal tvár. Normálne bol pokojný, ale teraz sa strašne ponáhlal, akoby nechcel niečo zmeškať. Nasadol na svoju motorku a vyrazil. Vzhľadom na to, že bola zima, cesty boli suché. Tento rok nenapadol sneh ešte ani raz. Povožil sa trochu po meste, okolo miest kde sa ako mladík často zdržiaval , aj okolo

baru, kde stretol Anetku. Potom vyrazil na autostrádu, kde to rozbehol, koľko sa len dalo. Keď sa unavil, rozhodol sa vrátiť domov. Ešte zašiel natankovať a kúpiť pizzu, aby mal niečo na obed.

E-900 opäť prikryl plachtou, potom čo ju pohladkal pohľadom. Len čo vošiel do chodby zistil, že už je skoro jedna preč. Vyšiel do spálne a prezliekol sa do domáceho. Lahol si na posteľ a zapol telku. Práve sa skončil nejaký film, čo mu prezrádzali nekonečné titulky. Uvedomil si, že teraz budú nasledovať reklamy, tak zbehol dole do kuchyne po kolu. Cestou hore si spomenul, že v garáži zabudol pizzu, tak sa po ňu vrátil. Rozložil sa priamo na posteli, pizzu položil hneď vedľa seba a kolu na nočný stolík. Nebol hladný, ale dostal chuť na niečo dobré. Často takto maškrtil, hlavne keď mal čas sám pre seba.

Po dlhých stále dookola sa opakujúcich reklamách prišla diskusná relácia. Niečo pre mládež, drogy, sex, alkohol a tak. To ho veľmi nebavilo. Sám by im mohol rozprávať o týchto veciach. Ved' cez to prešiel aj on. A dostal sa z toho bez cudzej pomoci. Dúfa, že jeho deti to nezastihnú. Skúsil ešte ostatné kanály. Nič! Samé blbosti. Politika, šport, nekonečné seriály. Nič pre Františka. František má rád sci-fi, dobrodružstvo, filmy, ktoré mu niečo povedia, musia mať dej a keď nie, tak aspoň niečo pre jeho oči. Nikdy sa nemôže nabažiť tých efektov, ktoré režiséri pripravujú. Vypol televízor.

Rozhodol sa, že si pozrie nejaké staré fotky. Zašiel si po nich na pôjd, kde ležali zabudnuté časom. Sfúkol z nich tú vrstvu prachu, čo sa naniesla za tú dobu a zniesol ich do spálne. Tam si uvedomil, že táto izba je jeho najmilšia. Okolo po stenách boli porozvesované obrazy, ktoré sám vybral. Bola to pastva pre jeho oči. Teraz to už

tak nevnímal. Zvykol si za ten čas a obrazy pre neho zovšedneli.

Začal si prezerat' fotky. Pekne jednu po druhej. Zdalo sa mu, že cestuje do minulosti. Každá jedna fotka ho vrátila o rok dva späť. Zase mal osemnásť. Vždy si rád zaspomínal na tieto časy. Bol rád, keď potom stretne nejakého starého známeho a pokecá si s ním. No nikdy si z toho nerobil ťažkú hlavu. Žije pre prítomnosť. Nikdy neľutoval, čo urobil a neplánuje ďaleko do budúcnosti. Ja šťastný, že je a že má to, čo má. Anetku a deti.

Nemalo to nič spoločné s Bohom. Je kresťan, možno v Boha aj verí, ale už dávno nebol v kostole a ani to ho netrápi. Ako tak prechádzal cez tie útržky minulosti, našiel akýsi zdrap papiera. Nepamätal si, že by ho tam niekedy predtým videl. Prečítal si ho. Bolo to dosť ťažké. Písal to on sám, ešte keď bol mladší.

Pomaly s malým úškrnom na perách sa zodvihol a podišiel k dverám vedúcim na terasu. Vonku sa pomaly stmievalo. Bola zima, takže muselo byť asi pol piatej alebo tak nejak. Keď vyšiel na terasu, mohol vidieť západ slnka. Podobal sa na jeden z jeho obrazov, ktorý ho vedel vždy potešiť. Cítil teplo slnka, aj keď vonku mrzlo. Slnko sa postupne topilo v zlato, náhle sa ešte rozpálilo rubínom a smaragdovým nádychom povedalo Františkovi: "Tak zajtra.". František nikdy nevidel takúto nádheru. Niekde počul, že pri západe slnka, ak sa bude pozorne dívať, môže uvidieť zelenú čiapočku slnka, ale zatiaľ sa mu to nikdy nepodarilo. Až teraz. Bolo to také povznášajúce a ukludňujúce zároveň.

O pár minút sa má domov vrátiť Anetka. František pomaly prekladá najprv pravú potom ľavú nohu cez drevené zábradlie na terase. Je na druhom poschodí a nič mu nebráni vykročiť. Je úplne pokojný. Myslí na svoj

malý obchodík a na Pizzu, ktorá mu trochu zle sadla na žalúdok. Skočil. Vždy chcel vedieť, aký je to pocit nadnášať sa vo vzduchu. Mnohokrát sa mu o tom aj snívalo. Dopadol. Rozbil si hlavu, ale stále bol pri vedomí.

Kosť na pravej ruke mu prerazila brucho, nohy mal určite polámané. Pramienky krvi vytekajúce z hlavy a brucha sa spojili a teraz tečú priamo do záhrady, kde zavlažujú trávnik, ktorý sa udržal aj teraz v decembri. František to všetko videl. Ešte dlho potom trpel, cítil všetku tú bolesť, ale nekričal. Nechcel, aby niekto vedel, že trpel.

Keď Anetka prišla domov, František bol dávno mŕtvy. Nenašla nikoho doma. Keď vošla do spálne, našla poukladané fotky a nejaký zdrap papiera ležiaci nad nimi. Rýchlo sa navliekla do večerných šiat, zatvorila dvere na terasu a odišla na schôdzku s Františkom. Už aj tak meškala.

1.1. 2000 Veci, ktoré chcem urobiť.

- *naučiť sa hrať na gitare*
- *kúpiť si motorku a jazdiť na nej*
- *založiť si rodinu*
- *aspoň dve deti (chlapec aj dievča)*
- *nájsť dobrú prácu*
- *vydať knihu poviedok*
- *rýchla smrť bez bolesti*

Toto si sľubujem!

Príbeh druhý

- tale

Vyšiel som von. Dnu bolo strašne dusno a k tomu ešte príšerne horúco. Zapáli som si cigaretu. Pery som mal celé vysušené a cigareta sa mi prilepila o ústa. Prešiel som si po perách jazykom a bafkal spokojne ďalej. Ofúkol ma večerný vánok a jeho vôňa mi pripomenula bufetík na hlavnej stanici. Bolo cítiť hranolčky, páročky, spálený olej spolu s potom kuchára, čo sa z tej malej miestnosti nepohne celý deň.

Vinco je dobrý človek a vždy keď tam čakám na vlak, dá mi tú najväčšiu porciu. Horčice a kečupu koľko len chcem. Stále ma tie najnovšie správy. Vždy vie, keď sa niečo niekde zomelie, ale neohovára ako ostatní a nezveličuje tiež. Je dost' úprimný a to ho robí ľudským.

Vyšla za mnou. Počul som za sebou buchnúť dvere, sklo vo dverách sa zachvelo, ale neotočil som sa. „Nemáš ešte jednu?“ Vybral som balíček a ponúkol som ju. „Dik!“ Zapálila si, urobila pár krokov dopredu, potom sa otočila tak, že som mohol vidieť jej nohy. Všimol som si ich už skôr. Hore pri bare, keď nám objednávala po jednom martiny. Zdali sa mi trochu iné ako vtedy, ale nepreskúmaval som to podrobnejšie. Pozeral som sa jej do tváre. Olízala si vysušené pery a podišla opäť ku mne. Teraz som mohol vidieť vršok jej ňadier. Neboli nijak veľké, ale mali taký guľatý, pekný tvar. Vedela, že som si to všimol. Dofajčil som. Cigaretu som nezahasil, iba zahodil. Pozrela sa za ohorkom. Stále som sa jej díval do

tváre. Vo vlasoch mala niečo lesklé. Všetky sa jej trblietali vo svetle pouličnej lampy. „Ty toho veľa nenahovoríš?“ Priliehavé tmavo modré šaty opisovali jej krivky. Vedela sa obliekať. Vedela aj prečo. Rozprával som rád, ale ešte radšej som sa niekedy pozeral. „Podme hore!“, povedal som. Dostal som smäd. Potiahla si poslednýkrát a zahasila cigaretu. Páčilo sa mi, ako to urobila.

Objednal som martiny. Dvakrát. Barman prikývol na znak, že rozumel. Sedela pri mne. Nohy mala preložené jednu cez druhú. Špičku chodidla mala spustenú dole. Teraz sa mi jej nohy zdali dlhšie a štíhlejšie. Barman položil poháre s nápojom na pult. Mal asi okolo tridsiatky. Vyzeral dobre. Cez košeľu mu bolo vidieť svaly. Všimol som si, ako si pohľadom premeral moju partnerku. Cítil som jej parfém. Spoznal som mandarínku, fialku, citrusy a lahodné tóny muškátového hrozna. V srdci hrozno dopĺňala marhuľa, kosatec, jazmín a ďatelinka. Čerstvo pokosená tráva sa prelínala so santalom, ibištekom ambrovým a dubovým machom. Dokonale to ladilo s farbou jej zamatovej pokožky. Pach jej sviežeho ženského tela to len elegantne dopĺňal.

„Na zdravie!“ , zavelila. „Na teba!“, odpovedal som. „Tak na nás!“, rozhodla ona. Prevrátil som pohár do seba, po tom, čo sme si vymenili pohľady. „Ešte raz to isté!“ Pozrela sa na mňa a usmiala sa, ako keby súhlasila. Vyzerala skvele. Vytiahol som balíček a ponúkol som ju. Vedel som, že si dá. Zapálil som jej aj sebe. Spýtala sa ma, či som tunajší. Prikývol som a otázku opätovoľ. Barman položil ďalšie poháre na stôl. Nechal som ich tak, nechcel som ich hneď vypiť. Asi ani ona, lebo sa na nich ani nepozrela. Bola odtiaľ. Bývala na opačnom konci mesta. Chodila ešte do školy. Na ekonómiu. Nechcel som sa baviť o mne ani o nej. Rozprávali sme sa o cestovaní vo

vlak. Stále viac som ju spoznával. Escada loving Bouquet. Tak sa volala jej voňavka. Väčšinou hovorila ona. Vyzerala príťažlivo a rozhodne. Zdvihol som pohár a zavelil na prípitok, „Na nás!“. Usmiala sa a povedala: „Na teba!“. Keď sme dopili, dvihla sa a pošepkala mi do ucha, „O chvíľu som späť!“, pobožkala ma a odišla. Mihla sa za mojím chrbtom, obzrel som sa, ale ona už nie.

Objednal som martiny. Dvakrát. Barman prikývol na znak, že rozumie. Jedno pre neho. Predstavil sa ako Sergej, ale dovolil mi, aby som ho oslovoval Serdžo. „Na zdravie!“, zobral som mu pohár z ruky. „Na teba!“, odvetil Serdžo. Žmurkol na mňa a vylial martiny do seba. Zaplatil som. Zdvihol som sa na odchod. Pred dverami som ešte kývol na Serdža. Pochopil. Bol bystrý. Hneď som sa vytratil.

Pod nohami mi vŕzgal sneh, čo napadal cez noc. Mám rád zimu. V parku som videl bezdomovca. Sedel na lavičke a popíjal kávu z termosky. Vedľa neho ležala jeho čiapka. Hodil som mu tam všetky svoje drobné. Pozrel sa na mňa. Nežobral, ale aj tak poďakoval. Rozmýšľal som, že zajtra nepôjdem do práce, aj tak som už dlho nemarodil.

Dobehla ma. Počul som ju, ako za mnou zavolala, ale neotočil som sa. „Prepáč!“, ospravedlňovala sa, že sa zdržala. Teraz mala na sebe kabát. Takže som nevidel jej prsia. Na hlave mala klobúčik. Niečo jej do toho prišlo. Nebol som nasraný, ale nechal som ju nech to dopovie. „To je v poriadku.“, uznal som jej výhovorku. Pozrela sa na mňa, usmiala sa tak ako predtým a pobožkala ma. Teraz na ústa. Chytil som ju okolo pásu a pevne stisol. Zvalili sme sa do snehu. Zo stromu na nás padal sneh. Klobúčik jej spadol do snehu a jej vlasy sa znovu trblietali.

Rozopol som jej kabát a stisol jej ňadro. Vzdychla. Jej bradavky boli tvrdé. Sneh vôbec nechladil.

„Chcela som ťa dostať“, povedala. „Ja viem, vedel som, že to povieš“, povedal som. Vytiahol som nôž z vrecka môjho kabátu. Oceľová čepeľ sa blysla vo svite mesiaca. Ona to však nevidela. Pobožkal som ju na pery a bodol. Silne som ju objal, aby som cítil, ako sa zachveje. Nemohla kričať, lebo jej v tom bránili moje ústa. Nôž sa zapichol tesne pod jej bradavku. Po sekunde vyhrkol pramienok krvi. Stekala až po mojej ruke. Cítil som, ako ťažko dýcha. Odlepil som svoje pery od jej pier. Vedel som, že nebude kričať. Iba lapala po dychu. Nechájala. Pozerala do mojich očí a čítala medzi riadkami. Vytiahol som nôž. Bol celý od krvi a už sa tak neleskol. Som hladný, keď prídem domov, urobím si niečo k jedlu. Ale niečo rýchle. Pobožkal som ju ešte raz. Prevrátil som ju na bok a prešiel ostrím noža po krku. Nemám rád, keď sa niekto trápi. Tak to bolo lepšie.

Nôž som utrel do vreckovky. Ruky som si umyl v snehu a pobral sa domov. Keď som odchádzal, ešte sa zachvela. Bola krásna. Kto vie, či bola ešte panna.

Akonáhle som prišiel domov, urobil som si hranolčky. Spomenul som si na Vinca a jeho bufetík. Som zvedavý, či to zajtra ráno bude vedieť. Chcel som poumývať za sebou riad, ale „Nechaj to tak a poď už konečne do postele“, povedala moja drahá polovička.

Príbeh tretí

The Lake - tale

Ondrej bol dobrý chlapec. Mal som ho rád a trávil som s ním veľa času. Asi práve preto, že bol majiteľom pohostinstva, kde som chodieval až príliš často. Odchádzal som stále posledný, tak nám stále ostalo času porozprávať sa. Rozprávať sa o Ale dnes nie. Dnes tomu tak nebolo. Dnes sme sa neporozprávali.

Domov mi ostávali také tri kilometre. Zvládol by som to aj pešo. Ale keď bolo tak chladno. A tak pršalo. A ja som bol taký unavený, celý týždeň v práci. Nemal som ťažkú prácu, ale

„Dost' bolo planých výhovoriek!“, povedal som si, nasadol do auta a otočil kľúčom v zapalovaní.

Cestu som poznal naspamäť. Dokázal by som ju prejsť poslepiacky. Aj keby som bol opitý pod obraz, aj vtedy by som domov došiel bez najmenej ujmy. Viem sa ovládať. Poznám sa. Cesta viedla asi kilometer okolo jazera. Po škole sme tam chodievali spolu s chalanmi. Ale to bolo dávno. Môj rodičovský dom je na druhom brehu. Teraz tam býva brat so ženou a ich troma deťmi. Ja som sa po svadbe presťahoval do mesta. No aj tak stále cítim jazero, len čo vyleziem pred dom. Niekedy stačí otvoriť okno. Vždy to bolo miesto, kde si odpočiniem. Kde naberiem stále viac síl. Prežil som pri ňom celý život. Ale teraz už nie. Teraz zo mňa žmýka posledné sily, ktoré mi ostávajú. Rok potom čo sa Eva utopila, som sa rozhodol, že sa odst'ahujem. Utopila sa v tom prekliatom jazere.

Koľko nocí som pri ňom strávil s fľašou v dlani. Prosil som ho, aby Aby vrátilo všetko, čo mu nepatrí. Až kým som nepochopil, že to nemá zmysel.

Krátka cesta ubiehala pomaly. Zlé počasie ani nedovoľovalo zrýchliť. K tomu všetkému sa pridala hmla. Hmla z toho prekliateho jazera. Ešte stále som cítil, ako ma vysáva. Vysávalo ma cez oči. Stále keď som okolo neho prechádzal, zobralo si zo mňa kúsok. Jazero bolo všade.

Rozmýšľal som nad Evou. Nad jazerom. Nad tým že o týždeň odídem. Odídem a zabudnem na všetko. Hmla mi pomaly rozožierala do krvi rozpálené oči. Zotriem si tú hmlu z očí a začnem odznova. Neskoro. Protiidúce auto s rozžeravenými halogénmi sa z hmly vynorilo ako príznak. Malé množstvo blata v zákrute mi nedovolilo spomalit' a razom som sa ocitol na vonkajšej strane zákruty. V tom mieste bolo jazero najbližšie k ceste. Ako to len vie? Pršalo tak, že som nevedel, či som už pod vodou. Spomalili ma len kamene zasadené hlboko v tráve. Auto nadskočilo. Keď sa dal ten vrak ako tak ovládať, stočil som kolesá priamo späť k ceste. Mňa ty nedostaneš. Ja som za pár dní slobodný. Zastavil som až na kraji cesty. Auto sa zdalo v poriadku, motor stále bežal. Určite utržilo pár škrabancov. To ma netrápilo. Pozeral som na hrču v rohu čela, čo na mňa civela spod vlasov. Pomaly domov. V garáži sa pozriem na auto a v kúpeľni na hrču.

Prestalo pršať. Ako som opustil jazero, stratila sa aj hmla. Ešte pár metrov a som doma. Skvelé. Posledný piatok. Pusté ulice. Nikde nikto. Čoskoro doma.

Posledná križovatka. Osamelé auto policajnej hliadky v mojom spätnom zrkadle. Zabočil som do garáže.

Vystúpil som. Zažal svetlo. To bol ale pohľad. Auto bolo celé obité a okolo nárazníkov viseli kusy trávy. Divné bolo, že z neho tiekla stále voda. Musela to byť dobrá rana. Pozrel som sa do zrkadla, no po hrči nebola ani stopa. Z kufra tiekli jarčeky vody. Chcel som sa doň pozrieť, no zastavila ma hliadka, čo sa za mnou krokom vliekla od poslednej križovatky. To mi ešte tak chýbalo. Ich hlúpe otázky. Čo sa stalo s mojím poondiatym autom. Určite tu budem musieť ostať dlhšie len kvôli tomu, aby sa to vyjasnilo. Nechcem tu ostať o hodinu dlhšie, ako som si to naplánoval. Toto musím vybaviť.

„Vy ste Adam?“ ozval sa hlas strážnika, „Adam Jericho?“ Dodal.

„Áno to som ja. Nech sa páči. Čo si prajete strážnik?“

„Vám patrí vozidlo ...?“ povedal poznávaciu značku môjho auta a druh vozidla.

To je ale detektív. Kľudne si ho mohol prečítať zo značky môjho auta. Nemám rád, keď sa tvária drsne, akoby som spáchal zločin.

„Áno. Čo sa deje. Auto stojí tu za“, ukázal som naň inštinktívne, v duchu som si pripravil skvelú historku a otáčal som sa pomaly k nemu.

Auto tam však nestálo. Nebolo tam ani steblo trávy a aj dlážka bola suchá.

Strážnik na mňa nechápavo pozrel, „Vaše auto sme pred hodinou vytiahli z jazera.“

Príbeh štvrtý

The shoe – tale

Bol pekný deň. Skoro tak ako to hlásili deň predtým v telke. Odprevadil som Evičku do škôlky. Jej kučeravé blondávé vlásky sa trblietali v ranných lúčoch slnka a ona sa na mňa usmiala. Spravila to takto vždy, len aby ma potešila. Znamenala pre mňa všetko. Samozrejme spolu s jej ešte krajšou mamičkou.

Nasadol som do auta. Moja práca od Evičkynej škôlky nebola ďaleko. Stačilo prejsť cez cestu. Nič som však nenechával na náhodu. Auto som zaparkoval na firemnom parkovisku. Bolo strážené. Nebol to však jediný dôvod, prečo som to takto urobil. Strážničkou na parkovisku bola Maruška. Snažila sa vyzerat' tvrdo a neoblomne. Nedarilo sa jej to. Vždy som s ňou prehovoril dve tri slovíčka. Boh existuje. Pomyslel som si vždy, keď som ju uvidel. Hrud' mala vždy hrdo vypnutú.

Vošiel som do svojej kancelárie. Sedel tam Martin. Na Nový rok si dal predsavzatie, že dostane Marušku aspoň trošku. Neviem, čo tým trošku myslel. Rýmovalo sa to, ale odporovalo to zdravému rozumu. Dievčatko s menom z rozprávky by predsa nespalo s trpaslíkom. Zapol som svoj počítač. Vo vrecku som mal posledných dvestopäťdesiat korún. Ekonomické hospodárenie nebolo mojou silnou stránkou.

„Čo myslíš, má rada kvety?“, opýtal sa ma Martin. „Každá má rada kvety“, povedal som mu. „Ale ona nosí

za pásom tridsať centimetrov dlhú tomfu spolu s nablýskanými železkami.“ „Máš pravdu, kvety asi nie.“

Gilles de rais. Zadal som do počítača svoj kód. „Možno má rada kvety, ale s poriadne veľkými trňami“ , prehodil som. Zzz! Zapraskala obrazovka na mojom počítači. O stotinku sekundy neskôr aj na Martinovom. Vypli prúd. Ale kto? Vytiahol som žalúzie. Z okna bolo vidieť do niekoľkých ostatných kancelárií. Väčšina pracovníkov len nechápavo civela do svojich obrazoviek. Počkáme ešte desať minút. Ja som sa však pozeral na Marušku. Stála na parkovisku. Často som sa prichytil, ako na ňu myslím. Bolo to bežné. Prúd na chvíľu odišiel a hneď sa vrátil. Ako poslušný psík. Dnes tomu nebolo tak. Dnes sa asi trochu zatúlal. Do pracovne vbehol poslíček oznamujúc nám správu, že elektrické vedenie je na viacerých miestach poškodené. Nemožnosť naštartovať tisícky prístrojov na našom pracovisku ma trochu potešila. Znamenalo to asi toľko, že dneska nepohnem ani prstom. Na druhej strane tu bude asi poriadna nuda. Nič to.

Moje obavy sa rýchlo rozplynuli. Do miestnosti vbehol Ignác. Bol o takých päť rokov starší ako ja. Celkom sme si rozumeli. Jeho dcéra bola o niečo staršia ako Evička. „Presuňte sa na chodbu, ak vás smiem poprosiť“, povedal a pritom na mňa žmurkol. Prekvapenia mám rád. Vyšli sme na chodbu. Spolu s nami tam čakalo zopár takých nedočkavcov ako my. Ignác sa postavil dopredu tak, aby na neho mohol každý vidieť. „Bol by som rád, keby sme využili túto malú nehodu.“ Nádych. „Viete, dnes mám narodeniny. Chcel by som sa s vami podeliť o toto moje malé výročie. Vzadu v hale je pripravené malé posedenie.“ Znova nádych. „Všetkých vás srdečne pozývam.“ Zaznel hlasitý potlesk a ovácie. Každý kto okolo Ignáca prešiel, podal mu ruku. Prehodil pár blahoprajných slov a pobral

sa do haly. Ignác bol v kolektíve obľúbený. Išiel som posledný. „Všetko najlepšie ty starý pirát!“, povedal som. Podali sme si ruky. Chytil ma za plece a vošli sme dnu. Všade na stoloch bolo aspoň päťdesiat fliaš šampanského. Stolovanie v štýle švédskych stolov. Akoby to nebolo dost' ešte zopár fliaš koňaku na to. Nalial mi a podal pohár do ruky. „Pripíjam na tento skvelý kolektív.“ Podišiel som k nemu a dodal: „Aj na skvelého vedúceho.“ Pridali sa aj ostatní. „A teraz hodujte! Jedzte a pite!“

Pod stôl sa skotúlala fľaša koňaku. Všimol som si to len náhodou. Bublínky mi šliapali na hlavu. Ignác sa zabával. Staré úradníčky vyzerali celkom inak ako obyčajne. Šampanské popíjali len kútočkami úst. Aj tak im to stačilo. Prísne vrásky sa zmenili na doširoka otvorené ústa a ceriace sa zuby od smiechu. Sedela pri nich aj Maruška. Zobral som fľašu šampanského, poháre a vyrzil som. Vyzerala oveľa uvoľnenejšie ako obyčajne. Teraz alebo nikdy. Spomenul som si na svoju mladosť. Skôr mi robilo problémy pozvať nejaké dievča do tanca alebo na rande. Teraz keď som ženatý, mi to akosi nerobilo problémy. „Pripijeme si?“ Mala na sebe uniformu. Opasok s tomfou a zubatými železkami chýbal. Prečo nie? Teraz vynikli jej boky. Zodvihla sa. Jej pevné prsia sa akoby ani nepohli. Vôbec ma to neprekvapovalo. Skôr som to očakával. Zobral som ju do svojej pracovne. Vlastne to bola. Zobrala ma do mojej pracovne. Usadila sa do Martinovej stoličky. Usadila sa sama. Bola totálne uvoľnená. Ako doma. Teda poznala to tu dobre. Nalial som jej.

Pripili sme si. „Tak tu teda pracuješ.“ – „Správne.“ – „Takto nejakto som si to predstavovala“, povedala a

usmiala sa. Zodvihla sa. Podišla k oknu. Pozerala sa priamo na parkovisko, kde stávala deň čo deň. Odhalila ma. Postavil som sa za ňu. „Ešte víno?“ – „Nie, myslím, že už som mala dost“, povedala. Chytila šnúрку od žalúzie a potiahla. Izbu zaliala tma. „Vino už nie!“ Bola dobrá. Zobrala mi pohár z rúk, položila na stôl a objala okolo krku. Nevedel som, že je to také ľahké.

Mala svalnaté ruky. Nie veľké ani masívne. Ženské svaly. Páčilo sa mi to na dotyk. „Viem, že si ženatý a nevádi mi to“, povedala. Trochu som zabrzdil. Zistila to podľa mojich trenírok? Vedela to už skôr? Zvláštne. Nemohol som si spomenúť na tvár mojej manželky. Bolo to jasné.

Trenírky dole. Preč s nimi. Bol som nahý. Nie však celkom. Na pravej nohe som mal ponožku. Pripadalo mi to smiešne. Ale vtedy som na to nemyslel. Rozopol som jej nohavice. Chvíľu som váhal, či na mňa nevykukne ďalšie prekvapenie. Ako keď sa fotíte. Pozor, vyletí vtáčik. Prekvapenie sa nekonalo, našťastie. Inak by som sa asi pozvracal. Niektoré ženy to vraj berú ako zlyhanie. Pozorovala ma, ako odhaľujem jej tajomstvá. Oči jej žiarili. Ani jeden z nás neprejavil sklamanie. Jej prsia boli vzpriamené. Pripravené na odpor. Dúfam, že nezabudnem vybrať Evičku zo škôlky. Moja polovička by mi to asi nezabudla. Mám čas. Nikam sa neponáhľam. Toto si vychutnám.

Boli sme asi hodinu preč. Odišli sme hneď potom. Ešte sme dopili fľašu. Nejako sme vysmädli. Víno bolo skutočne dobré. Vrátili sme sa do haly spolu. Nikto si nás nevšimol. Všetci boli na nohách a tančili. Nieкто dotiahol stereo. Martin hneď pribehol a zavola Marušku tancovať. Zakývala na mňa. Možno neskôr. Možno nie. Možno už nikdy.

Prišiel Ignác a vsunul mi pohár do ruky. „Chcem ti niečo povedať“. Tváril sa vážne. Ale aj opito. Obzrel som sa za Maruškou. Martin sa na ňu nalepil. Usmial som sa. Vyšli sme na chodbu. „No čo sa deje?“ – „Vieš, musím sa ti s niečím zdôveriť. Okradol som túto firmu o milióny. Presne o 88 330 000.“ – „Ty snáď sranduješ?“ – „Nie, robil som to postupne. Po malých sumách. Nikto si to nevšimol.“ – „A?“ – „Až teraz. Posledne som urobil pár chýb. Vieš, tá nová sekretárka.“ – „Alena?“ – „Áno. Tí zhora ma na ňu nasadili.“ – „Tak toto by som do teba nepovedal.“ – „Pred takými troma rokmi ani ja sám“, odpovedal sklamane. „Chcem, aby si vedel, že zajtra, keď neprídem do práce, nebude to kvôli tomu, že som chorý. Večer letím.“ – „Čo, Bahamy?“ – „Nie, nie. Chicago, býva tam sestra s mužom. Som si istý, že o mne vedia. Včera sa na mňa napojil niekto cez sieť. Odpálil som rozvodňu aj vedenie. Preto nejde elektrina a ani linky.“ – „A čo Margaret a malá?“ – „Práve sedia v lietadle.“ – „Tak preto tá oslava, či vlastne rozlúčka.“ – „Áno. Nemaj mi to za zlé.“ – „Dobre, zabudni na to“. Čo som mu mal povedať? „Dúfam, že ma prídeš pozrieť.“ Okolo nás prešiel pomenší zavalitý chlap. Zaujal ma svojou plešinou a nevrlým pohľadom, ktorý na nás hodil. Vošiel do haly. Aby som nezabudol, podal mi papierik, na ktorom bolo akési číslo. „Toto je číslo bankového konta vo Švajčiarsku. Je na meno Evičky.“ Otvoril som ústa. Vedel som, že mu prirástla k srdcu, ale takto? „Pošli ju na Harvard“, uškrnul sa. Z haly sa ozval buchot a rinčanie skla. Strhli sme sa. Rýchlo sme vbehli dnu. Naskytla sa nám scéna ako z filmu. Malý plešatý chlapík, ktorý ma zaujal svojím výzorom, teraz sedel na Martinovi a mlátil ho hlava nehlava. Bol dobrý. Dlho som nevidel takú rýchlosť, s akou striedal päste. Oddelili sme ich od seba za pomoci našej strážničky. Lepšie povedané jeho strážničky. Bol to

jej muž. V zdraví aj chorobe. Vbehol do haly práve, keď sa Martinko neobratne pokúšal zvädzať Marušku. Keby tak prišiel polhodinu skôr. Už som sa nebil asi takých dvadsať rokov. Nemocenské si poctivo platím. Zato v sexe by som ho porazil. Pred desiatimi rokmi. Vedieť, že má takého muža, dávam si druhýkrát väčší pozor. Rozhodol som sa odvieť Martina domov. Bol som síce trochu opitý, ale mal som všetko pod kontrolou. Okrem toho Martin mal dosť. Nebol zlý chlapec, len mal smolu na dievčatá. Hlavne vydaté.

Keď som sa vrátil, nálada trochu opadla. Aj alkohol v mojej krvi stratil svoju silu. Po rozbitom skle, Maruške a malom pitbulovi nebolo ani stopy. Ignác ma poprosil, či neodveziem domov Agnesu. Agnesa mala asi toľko koľko my. Ale vypité mala určite viac. Vyzerala na svoj vek dobre. Zachovalo. Rozlúčil som sa s Ignáčom. Vedeli sme svoje. Zavolá mi tak o mesiac. Zavolať si taxík. Na Agnese som si všimol jej výrazné oblečenie. Hlavne jej obuv. Jej topánky prit'ahovali moju pozornosť. Takmer viac ako jej prsia. Nasadli sme do auta. Bývala za mestom. Niekde na samote. Hovorila mi cestu. Na jednej poľnej ceste, asi kilometer za letiskom povedala: "Tu zastav. Je mi zle." Vystúpila z auta a vybrala sa smerom k stromu. Bolo počuť vodu v potoku.

Sem tam preletelo lietadlo. Zaparkoval som auto na kraj cesty. Išiel som za ňou. Sedela na brehu potoka. Sukňu mala vyhrnutú po kolena. Topánky ležali vedľa nej. Zavolala ma k sebe. Prekrížila nohy. Vedela, že sa na nich pozriem. Mala so sebou fľašu. Otvorila ju. Vôbec som si ju predtým nevšimol. Napili sme sa. Keď som prevrátil fľašu do seba, chytila ma za rozkrok. Čakal som to. Aj tak mi drnčali zuby o ústie fľaše. Pobožkal som ju a obnažil jej prsia. Vôbec neboli také tvrdé. Vylial som obsah fľaše

do trávy. Stále mi masírovala rozkrok. Zovrel som hrdlo fľaše v ruke. Dnešný deň si pokaziť nenechám. Bolo počuť dutý zvuk fľaše. Jej hlava klesla na zem. Udreľ som ju ňou ešte raz. Vystriekol pramienok krvi. Zľakol som sa, že by sa mohli zašpiniť jej krásne topánky.

Vybral som si z vrecka kapesník a prikryl ich. Udreľ som ju znova. Pre istotu. teraz do tváre. Stmievalo sa. Ešte jeden úder. Asi zapnem parkovacie svetlá. Ešte raz. Zodvihol som sa a šiel k autu. Zapol som tie svetlá. Fľašu som mal stále v ruke. Stekala po nej krv. Zmývala rúž a aj maskaru, čo sa na ňu otláčili. Vrátil som sa. Zdalo sa mi, že bola v inej polohe ako predtým. Nič som však nenechával na náhodu. Ešte zopárkrát som ju udrel. Skoro som ju nespoznal. Takú mala domlátenú tvár, keď som prestal. Zobral som topánky a odišiel k autu. Položil som ich na predné sedadlo. Z kufra som vybral hasák a kanister s benzínom. Prišiel som k nej. Nepohla sa. Otvoril som jej ústa. Predné zuby sa vyt'ahovali ľahko. K zadným som sa nejako nemohol dostať. Vytiahol som svoj vreckový nožík. Trochu som jej rozšíril úsmev. Teraz to bolo ono. Uvedomil som si, že môj zubár ma už dlho nevidel. Všetky zuby mala zdravé. Málokedy sa mi to stávalo. Určite by sa potešil, keby som mu ju dovedol. Pozrel som na hodinky. Ostávalo mi len málo času. Zuby som zabalil do vreckovky, čo ležala na topánkach. Polial som ju benzínom. Chytila hneď na prvýkrát. Nečakal som, kým dohorí. Umyl som sa ďalej v potoku. Zúbky som tiež opláchol. Skoro som sa pri nej viac zapotil ako pri Maruške. Nasadol som do auta. Šatôčku so zubami som postupne roztrúsil po ceste.

Prišiel som neskoro. Evičkine kučierky sa na mňa hnevali. Nebola rada, keď sme ju nechávali dlho v škôlke. Ospravedlňoval som sa jej celú cestu domov a ešte som

jej musel v supermarkete kúpiť zmrzlinu. Vedel som, že sa nebude dlho hnevať. Hrala to na mňa. Keby vedela, že je milionárkou. Keby vedela, čo to znamená.

Auto som zaparkoval v garáži. Evička utekala rovno za mamičkou. Topánky som nechal napáchnuť naftalénom v garáži a utekal za svojimi dvoma kráskami. Dnes som toho skutočne veľa stihol. Mám rád dni, keď sa nenudím. Ako som čakal, v správach bol Ignácov malý podvodník. Jeho meno však nespomenuli. Na druhej strane ho očiernili, ako len mohli. Svine. Nech sa prídu spýtať mňa. Ja im poviem, čo to bol za človeka. Že jeho žena a dcéra boli pre neho všetko na svete. Pre nich by urobil všetko. Taký bol. Dobrák. A tie milióny ukradol len ešte väčším milionárom. Bolo tam niečo aj o letisku. Posledný let, ktorý mohol dnes odletieť, bol práve ten Ignácov. Všetky ostatné lety boli pozastavené. Vraj kvôli nejakému blbcovi, čo zapálil lesík. A vďaka vetru, ktorý spolu s dymom vytvoril nepriehľadnú clonu. Mamička sa veľmi potešila novým topánkam. Daroval som jej ich hneď po večery. „Tie museli byť drahé.“ – „Máš pravdu, skoro dostali môjho najlepšieho priateľa do väzenia.“ Pochopila to po svojom. Zvláštne. Sadli jej ako uliaté. Normálne neuhádnem jej veľkosť.

Večer. Evička už dávno spala. Prezliekol som sa do pyžama. Prišla a tľapla ma po zadku. Objala ma a zvalili sme sa na našu posteľ. „Môj malý pracovník si zaslúži odmenu, alebo nie?“ Usmiala sa moja najdrahšia. „Myslím, že celkom špeciálnu odmenu.“ Vrhol som sa na ňu. Spadli sme do postele. Vtedy som si uvedomil, že som takmer nahý. Takmer. A vôbec mi to nepripadalo smiešne. Akoby to patrilo k rodinnému životu. Takéto okamihy. Takmer nahý až na jednu ponožku. Na pravú!

Príbeh piaty

The vampire – tale

Zobral si svoj pohárik a odišiel do krčmy. Ten pohárik mu vždy priniesol šťastie. Martin býva sám. Od rodičov odišiel, ešte keď mal osemnásť. A z domu mu ostala len táto spomienka. Pôvodne to bola sada pohárov, ale podobne ako on zostal sám. Bol pekný sklenený. Sklo malo nádych zelene a bolo cezeň všetko vidieť. A keď si z neho Martin trochu vypil, otvorila sa mu duša. Iba on a pohárik vedeli, že ešte nemal žiadnu ženu. Mal už pomaly tridsať. Vonku poriadne mrzlo. Maťo zovrel pohárik v ruke. Chcel ho schovať pred nečasom.

Na rohu ulice stála mladá slečna. Pouličná lampa nad ňou žmurkala. Bola to Martinova susedka. Pišta ju asi konečne zmlátil. Vždy sa hádali. Maťovi to často pílilo uši. Keby on mal niekoho takého blízkeho, určite by ho nenechal mrznúť. Nechcel sa pri nej zastaviť. Zďaleka ju obišiel. Nerád sa ľudom plietol do života a pohárik bolo určite zima. Radšej sa v krčme ožerie a príde s Pištom domov. Ten mu všetko vyjasní, ako to beží u nich doma. A aj tak čo by jej povedal? „Ahoj Zuzka! Tak čo, mrzneš, mrzneš?“ Čo ti šije starý? Pomyslel si. Pišta nebol zlý. Ale jeho tvrdohlavosť mu nedovoľovala dať za pravdu niekomu inému. Vedť to raz spoznal aj Martinov nos. Bol rád, že sa mu vtedy nerozbil Mojko. Takto sa mazlil s pohárikom v intímnych chvíľach hlavne vtedy, keď toho viac vypil. Na pohárik nedal dopustiť. Keď bol prázdny, aj on bol smutný. Už videl neónový nápis nad vchodom do krčmy : „Archa neviniatok“. Ten názov dal krčme starý

farár. Tak jej to prischlo. Starý farár Otčenáček umrel a teraz je ich pastierom krčmár Rumdopiva. Ten si vždy nájde čas pre Martina a pre jeho pohárik. Ale to už si chlapi čapujú sami.

Bolo už pol ôsmej, keď Mat' o do tej lodičky vošiel. A to už dobrý pol liter meškal za ostatnými. Páru mužov cez palubu a tí ostatní pohľady ako neviniatka. „Mat'ko kde máš toho svojho?“, zareval starý krčmár na plnú hubu. „Nože ho ukáž!“ Stále ho takto vítal. Prvý na účet podniku a ostatné na Mat'ove vrecko. Žid jeden vyčúraný. Rumdopiva bol ako diler drog, ale dost' hlúpy. Lebo aj tak by si objednal sám. A ešte k tomu si niekedy ulial aj sám. Potom mu pár fliaš aj chýbalo. Ale nič si z toho nerobil, lebo všetko riedil vodou. Raz keď bol opitý, mu Mat' o pritom pomáhal. Hneď to do seba obrátil a pýtal si ďalší. Dlho nečakal a bol opäť veselý. S plným pohárom si sadol na svoju obľúbenú stoličku. Bola vlastne jeho. Doniesol si ju sám. Každý kto tu chodieval, mal svoju stoličku. Keď niekto umrel, zavesila sa jeho stolička na strop. A keď prevracajú poháre hore dnom, vždy si na nich spomenú. Je to pekný zvyk. Visí tam aj stolička starého Otčenáčka. Nechodil sem často, ale bol to chlap, ako sa patrí. Niekedy zapýtal aj dva tri rundy. Vedľa neho sedeli Pa' o s Marcelom.

„Ahoj chlapi!“ Pozdravil. „Takú ti jednu družgnem!“, osopil sa Marcel. „Kde si bol celú dobu, Boha tvojho!“ – „Veď som ti vravel, že mám robotu“, bránil som sa. – „Už ti je pivo celé teplé.“ – „Ani mi to tak nevádí, hlavne že tvoja stará nie je teplá.“ – „Čo robíš do mojej starej?“ – „Ja len tak, aby reč nestála.“ Marcel bol rád, že Mat' o jeho starú spomenul. Voľakedy bola najkrajšia v dedine, bol na ňu pyšný, ale teraz bude radšej celú noc v krčme, ako by mal tých faganov počúvať, ako rumádzgajú a jačia. Keď

ich z cecky krmila, vtedy boli najzlatšie. Ale zato tie cecky stáli zato. Chlapom v krčme huba ostávala stát', keď si spomenuli, ako voľakedy pred chalupou v lete malého krmila. Teraz už boli vyt'ahané. Ved' aj ten najstarší sa poriadne vytiahol, čochvíľa tu bude s nimi piť. Stoličku si už hľadá.

Do krčmy chodila aj Helena. Mohla mať asi tak tridsať. vyzerala na štyridsať. Nikto ju nebral za ženu. Ved' ktorá toho toľko znesie. Tak ju aj potom začali volať Achyles. To bola tiež robota starého Otčenáška. Ona totiž nemá ľavú nohu. Vraj jej po nej prešiel voz naložený starým železom. Dostala protézu, ale aj tak ju nenosí. Hovorí sa, že predtým bola aj pekná, ale po tej nehode sa na ňu každý vykašľal. Prí sa chcela zabiť, ale starý farár ju z toho vytiahol.

Maťo sa spýtal Paľa, či je to pravda, že voľakedy bola naozaj pekná. Predsa len bol trochu starší a pamätal toho viac. Sedela v druhom rohu, takže ich nemohla počuť. „Zlatý môj“, začal, „ tá ti bola taká krásna, že si nevedel, čo od Boha či to samé peklo ju tak obdarovalo. Ved' aj staré dievky vraveli, že musela obcovat' so satanom a za to ju Pán Boh potrestali.“ Pili sme už aspoň piate poldeci. „Prebrala každé chlapčisko do života.“

„Ani Bohovi“, povedal Marcel. Keď niečo povedal tak len niečo s Božskou tematikou. Bola to jeho obľúbená téma. „Neexistuje, že by Achyles bol teplý“. Marcel mal dost'. Sedel tu už od piatej. „Ja keby som bol satan, obcoval by som s mojou starou“, dodal. „Šak keby si bol satan, tak tu neseďíš a neobuješ s pálenkou.“ „Zato ja keby som bol satan, takú pálenku by som pálil, že by sa vám hneď odnechcelo so ženami obcovat'“, ozval sa Rumdopiva. Počul nás, ako sa bavíme.“ Len aby sme to tu nemuseli hasiť vodou“, podbrdol Martin. A hodil do seba pohárik.

Zábava išla ďalej. Všetko sa točilo okolo toho, kto s kým by mal a kto nie obcovat'. Že staré ženy by mali obcovat' s ružancom, aj tak ho nikdy nepúšťajú z rúk. Tak možno by to aj pomohlo. Že Jožo, čo bol technik na družstve, musí obcovat' s traktorom a keď nie tak aspoň s francuzákom, lebo ten sa mu skôr do postele zmestí.

Čím viac pili, tým bolo obcovanie sprostejšie. Ani si nevšimli, že Martin a jeho pohárik odišli.

Zodvihol sa hneď, len čo videl odísť Achyla. Bol taký napitý, že zakopával o vlastné nohy. Nevnímal nič okolo seba. Achyles ho počula. Jej sa nohy neplietli, len sa jej sem tam zle zapichla palica do snehu a to s ňou zalomcovalo. Martin ju dohonil tesne pred bránou. „No čo chceš?“, spýtala sa ho. „Teba!“ Len čo to povedal, treslo ho o zem a hneď sa aj vyzvracal. Kopol jej do palice a ona spadla rovno do jeho zvratkov. Obidvaja boli takí opití, že si to vôbec neuvedomili. Ani nad tým nerozmýšľali. Martin vstal a zodvihol aj Helenu. Usmiala sa na neho. Zuby mala žlté od cigariet. A trčali jej z úst všetkými smermi. Pobožkal ju. Vrátila mu jazýčkovú. Páčilo sa mu to. Ešte nikdy ho žiadna žena takto nepobožkala. Vošli dnu. Martin ju niesol na rukách ako nevestu cez všetky prahy. Už u nej párkrát bol, tak ani nezasvietil svetlo. Vošli rovno do spálne. Kopol do jej mačky. Nechtiac. Vytrhla sa mu z rúk a hodila sa na zem. Micku mala rada. Bola ako ona. Chýbalo jej jedno oko. Bola mrzák. „Prepáč mi!“, povedal Martin. „Nechcel som ťa ranit'.“ Zodvihol ju zo zeme a pobožkal. V mastných vlasoch mala prach z dlážky. Možno aj nejaké to Mickyno hovienko. Vybral pohárik z kabáta a dal jej ho. Vedela, čo to pre neho znamená. Hodila ho o stenu a rozbila. Zdrapil ju za ramená a hodil do postele. Strhol jej blúzu. Podprsenu nemala. Svetlo pouličnej lampy osvetľovalo

jej vychudnutý hrudník. Prsia boli dlhé, vyt'ahané a vrásky sa rynuli od bradaviek ako jarčeky v zemi po daždi. Pozrel sa do jej vpadnutej tváre. Začal ju hladkať. Usmievali sa na seba. Najprv po mastných vlasoch. Potom aj po zostarených prsiach. Pridal aj bozky, ktoré mu boli opätované. Zistil, že sa mu to páči. Zobliekol sa. Stiahol jej tepláky a sebe slipy. Rozhodol sa do nej vniknúť. Nešlo to tak ľahko, ako si myslel. Narazil a pritlačil. Úd mu zaliala červená krv. Nebola to pravda. On sa nemýlil.

Príbeh šiesty

The spy – tale

Veľmi ho chcela. Túžila po ňom. Bol jej snom. Nevedela, kam sa má podiet'. Bola úplne hotová. Bola však už dobrých päť rokov vydatá za dobrého, čestného, milého a pracovitého. Nemala nič proti nemu, ale bol pre ňu iba nejakou istotou. Ako stĺp, o ktorý sa vždy oprie. Mali spolu jedno dieťa. Štvorročného chlapčeka. Bol zlatučký ako každé dieťa.

Dnes sa má s ním stretnúť. Večer sa idú niekam najesť a zabaviť. Možno spolu ostanú dlhšie. Mužovi povedala, že ide na oslavu priateľkiných narodenín. Už dlhšie uvažovala, že sa s ním rozvedie. Vedela, že by ju to veľa stálo, tak to nechávala zatiaľ tak. Určite ani netušil, že ho podvádza. Myslel si, že ho ľúbi. Aké naivné. Aké pekné. Keby ho ona mala aspoň trochu rada. Chcela by to, ale nešlo to. On si však nič nevšimol. Nevidel, že nie je šťastná. Bola to jej vina, že to skrývala. Určite by to pochopil. Bol rozumný. Nechcela ho ranit'.

Všetko upratala. Odišla na nákup. Stretla ho v meste. Ukazoval sa tam s nejakou usmrkanou slečinkou. Ich pohľady sa stretli, keď stála pred krámom so zeleninou. Zmurkol na ňu. Usmiala sa. Z pier mu mohla odčítať „Dnes večer. Milujem ťa.“ Prikývla. Keď sa otočila tá fíflena, urobila na ňu grimasu. Tá len ohrnula nosom. Dávalo jej to taký čudný pocit nadnesenosti. Také divné šťastie.

Keď prišla domov, začala variť. Okolo tretej prišiel manžel domov. bola zababraná od múky. Pobožkal ju na líce a daroval jej nádhernú brošňu. Zahrňoval ju takýmito pozornosťami. „Kde je malý?“, opýtal sa. „Vo svojej izbičke“, objala ho okolo krku. Pritisol sa k nej. Začal ju horlivo bozkávať. Chcela to aj ona. Obnažil jej prsia. Obidvaja boli vzrušení. Ich sexuálny život bol dosť pestrý. To jej však nestačilo. Stále túžila po tom druhom. Stále sa nájde niekto lepší, šikovnejší.

Najedol sa a odišiel do obývačky. Zapol si telku, otvoril pivo a položil malého na kolená. Rozprávali sa o niečom dôležitom. Otec a syn. Poškrabkával sa po svojom chlpatom bruchu. Stále to takto robil, keď, keď sa dobre najedol. Brucho ho trochu páľilo. Mal trochu problémy s trávením, ale nešiel s tým k lekárovi. Považoval to za zbytočnú stratu času. Vždy sa zo všetkého dostal sám. Odložila všetok riad a začala sa pripravovať na večer. Už sa nevedela dočkať. Keď sa prezliekala, prišiel za ňou. Mala na sebe akurát iba spodničku. Jej telo pôsobilo na jej vek až príliš zvodne. Vedela, že za ňou príde. Urobila mu po vôli. Sex s ním jej nerobil problémy. Vždy sa vydaril. Išlo to ako po masle. Nechcela sa však vyčerpať na večer.

Odišla okolo ôsmej. Na večerných šatách mala pripnutú krvavo červenú brošňu. Malý už spal a drahý manžel pozeral jeden zo svojich obľúbených seriálov. Stretla sa s ním pred reštauráciou. Bol krásny, pekne upravený. Čakal na ňu. Pobožkali sa a vošli dnu. Za stôl si sadli oproti sebe. Ich nohy sa mohli pod stolom objímať. Prišiel čašník a objednali si. Jej sexuálny apetít bol veľký. Bolo počuť slabučké tóny pomalej melódie.

Sedel doma pred televízorom. Brucho ho ešte stále páľilo, ale nie až tak ako po jedle. Z hĺby ovládačov vybral skrinku veľkú asi ako jeho dľaň. Zapol ju. Na displeji sa

zobrazilo malé, červené, blikajúce svetielko. Prístroj vydával pípavý zvuk. Vypol ho. Odišiel sa obliecť. Mal v meste nejakú prácu. Pracoval v tajnej službe.

Príjemne sa bavila. Jedlo bolo skvelé, víno chutilo. Alkohol mala rada. Možno viac ako sex, ale vedela, kedy má dosť. Chcela ho stále viac.

Malý krásne spinkal. Ležal na brušku. Zobral malú skrinku, čiernu koženú tašku, svoju zbraň a vyšiel na ulicu. nasadol do auta a zapol skrinku. Naštartoval.

Niekedy na seba iba pozerali. Rozprávali sa o práci. Tam ho vlastne stretla. Poslala ho objednať izbu.

Riadil sa podľa lokalizátora. Frekvencia svetielka sa zvyšovala. Zastavil za vysokou tmavou budovou. Zobral tašku a vošiel dnu. Vyzdvihnúť tovar, zničiť dôkazy a odchod – to boli jeho rozkazy. Chodba po ktorej išiel, bola tmavá. Na konci bolo vidieť svetlo. Ocitol sa na rohu troch chodieb. Tmavá skrinka ho naviedla doprava. Za ďalším rohom bude na mieste. Vytiahol zbraň. Pred dverami odkiaľ vychádzal signál, stáli dvaja chlapi. Jeden väčší a jeden menší. Ten väčší to schytil prvý. Ešte jedna rana obidvom. Rutina. Bol štedrý. Takto to vždy robieval. Vošiel do dverí. Objekt záujmu jeho klientov bol v kovovom kufříku. Z koženej tašky vybral ďalšiu tmavú skrinku. Tentoraz bola väčšia ako tá, čo ho doviedla sem. Naložil kufřík do tašky a stisol spínač. Poobzeral sa po miestnosti. Usúdil, že je čas vypadnúť. Keď vychádzal, len tak prepol príjem signálu. Trochu sa zarazil. Prístroj ukazoval, že ďalší objekt je blízko. Vydal sa opačným smerom. Signál ho viedol cez zaparenú kuchyňu.

Izba bola objednaná. Ešte chvíľu posedia, zaplatia a pôjdu hore. Tešila sa.

Bieli muži na neho doslova civeli. Nevšimal si ich. Práčička bola hotová, ale ten druhý signál ho znepokojil. Spredu bolo počuť potichu hrajúcu melódiu. Vošiel do reštaurácie. Čašník ho upozornil, že takto upravený tu nemá, čo hľadať. Blázon. O chvíľu sa bude starať, ako chodia upravení anjelici. Odsunul ho nabok. Nevzpieral sa. Sedela tam. Jej priateľka mala trochu tvrdé rysy. Došlo mu to. Vypol lokalizátor. Hodil ho do tašky. Uvoľnil sa. Vedel sa ovládať. začalo ho znova bolieť brucho. Podišiel k nej zozadu. Kývol na toho chlapa. Žmurkol na neho a usmial sa. Všetko je v poriadku. Nič sa nedeje. Naklonil sa k nej a pobozkal ju. Chytil ju medzi nohy. Neurobila nič. Ostala vyjavená. Zhlboka sa nadýchla. Brošňa na jej prsiach sa akoby nadvihla. Položil jej prst na ústa. Pošepkal jej pár slov do ucha. Odišiel. Vyšiel predným vchodom.

Ostala sedieť. Nevedela, či má ísť za mužom alebo ostať. Zo šiat si zložila brošňu a pozerala sa do jej oka. Milenec nemal potuchy, čo sa práve stalo. Mlčal. Asi si dnes neužije.

Vyšiel von, zastavil sa tak, aby videl svoju nevernú družku. Vytiahol mobil a spamäti vytočil číslo. Žena z reštaurácie sa na neho pozrela. Zavrtela hlavou. „Kanárik je v klietke, kukučka zniesla vajce.“ Zložil mobil. Otočil sa. Pokračoval ďalej. Celá reštaurácia spolu s hotelom vyletela do povetria. Ešte ten večer obsah kufríka dodal na určené miesto. Maličký spinkal.

Ráno mu polícia oznámila to, čo už dávno vedel. Nič nezahral. Nerobil veľké scény. Bál sa akurát, ako to povie malému.

Brucho ho stále bolelo. Bolesti neprestávali. Nechal sa prehliadnúť svojím lekárom. Neostávalo mu veľa času. Mal adhéziu vypuklej strany ľavého pečenevého laloku.

Dlhoročné trávenie arzénom spôsobilo aj koróziu žalúdočnej steny, ktorá bola navyše stvrdnutá, zdurená a pokrytá vredmi. Tak znela diagnóza. Nechcel si to priznať. Vždy sa nájde niekto lepší, šikovnejší...AKO TY!

Príbeh siedmy

The fofo – tale

Volám sa Peter. Nechodím do školy a nehľadám si prácu. Živí ma štát. Plne využívam svoje možnosti, aby som nemusel pohnúť ani prstom. Nemám nijaké koníčky. O nič sa nezaujímam. Žijem preto, lebo moje poondiate orgány ešte stále vládzu ťahať ten humus, čo do seba dennodenne strkám. Inak som zdravý. Nič mi nechýba. Niekedy sa fakt cítim na umretie. Ale potom príde kámoš s novou dávkou a začína sa nové dobrodružstvo. V podstate je to to isté a vždy iné. Niekedy sa mi zdá, že som to už zažil, ale potom si nemôžem spomenúť čo.

Mária je moja. Aspoň to tak stále hovorí. Je pekná. Najkrajšia je vtedy, keď obidvaja snívame. Potom vyzerá ako každá iná. Ako každé poondiate dievčatko, čo som pretiahol na školskom výlete. Hlúpy úsmev a tak.

Niekedy sa mi zdá, že sa podobá na môjho poondiateho fotra. Potom sa mi zdá, že všetko je poondiate. Aj ten humus čo mi prúdi v žilách. Potom mi je na umretie a príde kámoš.

Nemám dôvod spovedať sa z toho, čo robím. Skôr sa bojím, že nestihnem to, čo som ešte nemal čas urobiť. Viem, že nikdy nebudem mať deti. Zistil som to, keď som mal osemnásť. na nejakých poondiatych testoch. Tie testy mi pohnojili celý život. Kurva! Nebyť tých testov, nie som v tej sračke. povedali mi. A ja som. Mňa to zobralo. Staral som sa o svojho mladšieho brata ako o vlastného. Vždy som chcel mať deti. Deti boli život. A oni toto. Povedia

mi takú kravinu. Potom to začalo. Vykopli ma z výšky. Začal som piť. Jedného večera som siahol po striekačke. A oni. Oni ma vykopli. Kurvy. Všetci sú kurvy. Aj ten môj poondiaty foter. Nenávidím ho. Žijem s ním v jeho dome. Mama je mŕtva. Hajzel pochoval ju za svoj poondiaty kozub. Nikdy ju nemal rád. Pretiahol ju na nejakej posranej diskotéke a potom si ju musel zobrat'. Určite to tak bolo. Nevidel som ho asi pol roka. Možno aj rok ma to svinstvo ma ničí.

Bojím sa, že raz prídu. Prídu a vezmú si ma do neba. vezmú si ma tam hore. V jednom sne som počul, že tam nemajú Crack, LSD, ani poondiaty herák. Že sa tam nesmie ani húliť'. Tak čo je to za poondiata nebo. Mám strach z dobrého. Ochotne sa pomýlia a pošlú ma do neba. Nie, to sa nestane. Pôjdem do pekla. Tam mi bude fajn. Určite to nebude horšie ako tu. Dúfam, že tam nepríde za mnou foter. To by ma nasralo. Tak dobre ako ja sa mat' nebude.

Svetlá sa striedajú . Modré, zelené, žlté. Odhadujem to na diskotéku. Je to dobrý pocit. Cítim hudbu. Je tu aj Mária. Nepamätám si, kedy som bol taký. Taký šťastný. Parket bol prázdny. Hrali našu pieseň. Skočili sme si zatancovať'. Bolo to perfektné. Ako kedysi. Kedy? Všetko poondiata bolo zase hovädsky krásne. Zavolať som Máriu dozadu. Vedela, po čom túžim. Chcela to presne ako ja. Cítil som to. odišli sme na WC. Na ženské. Mária povedala, že sú oveľa čistejšie ako mužské. Mala pravdu. Všetko sa tam ligotalo. Všetko bolo čisté. Taký čistý záchod som nevidel, ako dlho žijem. Oprel som si ju o umývadlo a pomaly vyzliekal. Za jej chrbtom bolo zrkadlo. Mohol som sa v ňom vidieť'. Pozrel som na Máriu. Bola krásna. „Milujem t'a“, povedal som. Nepovedala nič.

Chytil som ju za vlasy. Kľakla si na zem. Rozopla mi rozporok na nohaviciach a vytiahla môj penis. Vždy sme takto začínali. Mocne mi zovrela penis v rukách a stisla ho ešte viac. Takto to ešte neskúšala. Bolo to dobré. Ešte som také niečo nezažil. Pozeral som sa do zrkadla. Bol som trochu neupravený. Nevidel som si do tváre. Máriine vlasy boli trochu riedke. A tiež trochu kratšie. Nebola to ona. Mária bola za mnou a pozeral sa na mňa. Kto mi stále držal penis? Bolo to také zvláštne. Bol to môj poondiaty otec. Pozrel som sa na neho. Môj zvedavý pohľad si nevšimal. Kľáčiac predou mnou na kolenách mi začal svojimi ústami žmolit' penis. Nevedel som, čo mám robiť. Nevedel som, či to nechcem. Mám pomaly 22 rokov a neviem, čo chcem. Mária mi masírovala ramená zozadu. Uist'ovala ma, že všetko je v poriadku. Otec vedel, ako to má robiť. Vedel, kedy budem hotový. Postavil sa a pobožkal ma na líce. Ako keď som bol malý. Potom na ústa. Stále ma hladkal po hrudi a v rozkroku. Vedel, ako na to. Strčil mi jazyk do úst. Bolo to príjemné. Nevidel som, ako Mária odchádza. Vedel som, že opustila túto miestnosť. Okrem nás tu bol ešte niekto. Niekto. Niekto za nami vzadu, v tieni lampy. Nebolo vidieť, kto to je. Otec si stiahol nohavice a položil moju ruku na svoj penis. Všetko bolo také rýchle. Zároveň druhou rukou masíroval môj. Bolo to škaredé ale veľmi silné. Vzrušovalo ma to. „Tati, ty nie si Gay? , musel som sa opýtať. „Nie Petrik, ani ty nie si. To je v poriadku.“

Môj otec mal vždy pravdu, aj keď som mu na to kašľal. Teraz nie. Teraz som cítil, že ma povedie tou správnou cestou. Neviem prečo. Na vine bol ten zvláštny pocit. Otec sa predklonil a ukázal svoj zadok. Chcel, aby som mu ho tam zasunul. Nech. Ved', čo môžem stratit'. Je to predsa len môj otec. Vnikol som doňho. Bolo to zvláštne.

Nové. Neznáme spoznané. Najlepší sex môjho poondiateho života. Postava za nami vystúpila z tieňa. Bolo to vidieť v zrkadle. Chytila ma za plece. Moja mama. Dívala sa na mňa vyčítavým pohľadom mám. Chcel som povedať „to otec“. Výhovorka malého chlapčeka. Ukázal som pred seba, kde pred chvíľou stál otec opretý o umývadlo. Nebol tam. Položila mi ruku na ústa. Cítil som, ako mi zvierajú hrdlo. Padol som na dlážku.

Svetlá sa striedajú. Modré, červené. Trasiem sa. Cítim mrazivý chlad chodníka. Okolo mňa stoja žravé davy zvedavcov. Stoja v mojich zvratkoch. Nevadí im to. Chcú ma vidieť, ako umriem. Kur... Prišli si po mňa. Prečo poslali ju. Bojím sa. Mami, prečo ty ?!

Príbeh ôsmy

The obsession – tale

Provokujete radi? Ja áno. Vyvolávať zdanlivo nepríjemné situácie je moja úchylka. Milujem výraz tváre ľudí, ktorých zaskočím. Nerobím to stále. Robím to keď sa mi chce. Pobaviť sa s človekom a potom udrieť. Nechať ho vo vázkach, tváriť sa milo. Oklamať ho! Podraziť! Zbadám bývalú priateľku s novým priateľom a ihneď sa hrniem do rozhovoru. Poézia začína.

Stála na druhom konci haly. Bola krásna a rozkošná. Jej sprievod bol mladík očividne mladší ako ona. Poznal som ho už skôr. Takú som ju dlho nevidel. Pravdupovediac okamžik za ktorý som sa k nim priblížil nebol o nič dlhší ako rozhodnutie, ktoré k nemu viedlo. Napriek tomu mi môj úmysel prekazila. Jednoducho sa jej záhadným spôsobom podarilo ujsť z nádejného miesta činu. Chcel som narušiť jej pokojné vody. Napriek tomu som pozdravil mladíka. Prehovoril pár slov, čakajúc na korist', že sa vráti. Bol to Diego, syn miestneho zbohatlíka. Stálo by to zato vychutnať si tento malý triumf. Ona sa už neobjavila. Dokonca ani Diego nevedel kde zmizla. To ma pobavilo najviac. Dostal odo mňa otcovské ponaučenie ako si má dávať pozor na milenky a pohlavok. Nečakal to. No neurobil nič. Tak ako som to očakával ja. Bolo to priateľské a zároveň urážlivé. Zatnuté päsťe, milá tvár a búrka na jazyku sa skončila povrchným úsmevom. Odišiel som.

Prečo utiekla? Poznala ma až tak dobre? Rozpoznala moje úmysli? Alebo ma jednoducho uvidela a odišla. Je pravdou, že som jej ublížil už nespočetne krát. Náš vzťah skončil už dávno. Pred rokmi. Alebo len nedávno pred pár mesiacmi. Keď sme boli poslednýkrát spolu. To som nevedel už ani ja. Určite ma nevidela, odišla lebo musela odísť.

Ďalší bohapustý mesiac plný večierkov, alkoholu a vášní uplynul. Rozmýšľal som. Myslel som nad jej zmiznutím. Prichytil som sa pritom, že vlastne chcem, aby ma videla, chcem, aby sme sa stretli, chcem aby sa zasa sklamala. Chcel som, aby sa sklamala so mnou. Stále viac večierkou, stále viac nočných barov. Stále viac príležitostí, aby som ju stretol. Náhodou. Posadnutosť náhodou.

Vedel som, že ju raz stretnem! Usmiate. Rozkošnú. Krajšiu ako kedykoľvek predtým. Nikdy predtým nebola taká zmyselná ako keď som ju uvidel znova. No teraz to bolo iné. Nešiel som za ňou. Nechcel som aby znova utiekla. Zostal som pri svojom stole. Díval sa na ňu cez tenkú uličku baviacich sa neprítomných. Stále. Neustávajúc. Hľadiac na jej krvavo červené vlasy. Čakajúc až sa obráti mojim smerom. Uchytit' ten správny okamih. Dokážem to. Áno. Podarilo sa. Usmial som sa. Ona nie. Videl som v jej očiach prekliatie. Za všetko čo som spravil. Za všetky tie klamstvá a zradu. Prvých pár sekúnd pekla nárekov a zloby. Napokon prišiel úsmev. Nový úsmev. Úsmev blázna pred smrťou. Nevinný zvodný úsmev. Chcem to. Mohla by ma odmietnuť. Ale neodmietne, lebo ma stále miluje. Viem to. Odvrátila pohľad. Zdvihla sa na odchod. Obrátila sa s pohľadom na mňa. „Tentokrát nie" Vstal som. Tentokrát neujdeš. Nech zhorím v pekle ak ťa ešte raz nepokorím. Vieš to sama, že to takto bude.

Dostihol som ju pred vchodom. Stále sto krokov predomnou. Neutekala iba kráčala. Otáčala sa a smiala. Chcela to. Tak ako predtým mnohokrát. V našom vzťahu mala svoju úlohu. A ja som ju mal tiež.

Sledoval som ju. Bola to hra na mačku a myš. Som zvedavý, kedy zastaví a kedy ma nechá spraviť to čo mám. Zmizla v tmavom podchode. Prešiel som cezeň. Nevidel som ju. V nádvorí boli jediné dvere. Mne neujde. Za dverami začínalo schodište s výt'ahovou šachtou uprostred. Ozvena ženských lodičiek doliehala zvrchu nadol. Bolo to jasné. Chcela aby som to počul. Vyšiel som až navrch. Na poslednom poschodí neboli žiadne dvere, iba diera v stene. Vošiel som dnu. Celá miestnosť za dierou bola osvetlená sviečkami. Bolo cítiť jej vôňu. Vedel som kde som. Bol to jej byt. Kde sme sa stretávali už toľko krát. Bol som rád, že ma tu zaviedla. Vedel som, čo bude pokračovať. Vojdem do spálne a zasa ju zradím.

Niečo však bolo iné. Okná boli zahalené. Ani svetlo pouličnej lampy nevnikalo do izieb. Všade samé sviečky. Po skriniach повеšané šaty. Šaty vyberaného vkusu. Vkusy zrelej no žiadostivej ženy. Po zemi pohodené rôzne kusy ženského prádla hodného modeliek. Na stoloch kopu kozmetiky, rúžov, líčidiel svetových značiek. Značiek snaživej a zvodnej ženy. Ženy, ktorá chce byť milovaná. Ženy, ktorá chce byť milovaná dnes v noci. Ženy, ktorá bude dnes v noci po stý krát oklamaná tým istým mužom.

Dvere do spálne boli predomnou. Stačilo ich iba otvoriť. Vedel som čo ma čaká za nimi ako toľko krát. Zrada. Moja zrada. Otvoril som ich. Vstúpil som do

vnútra. Vo vnútri bola kopa sviečok. Ešte viac. Bolo tam ešte niečo. Ale ona nie. Všade po zemi ešte viac šiat. Na posteli boli hodené šaty, v ktorých som ju videl poslednýkrát. A na nich prameň červených vlasov. V rohu kde bolo najviac sviečok bola moja fotografia. Pripadal som si takmer ako boh, keby. Keby nebola moja tvár zoškrabaná. Prekliata nechtami trpiacej ženy.

Koľko krát sa nechá pokoriť, žena ktorá trpí pre lásku. Toľkokrát koľkokrát ju dokážete pokoriť. Vždy ešte raz a ešte raz.

Ale dnes nie. Odchádzam. Už mám toho dost'. Nenechám ju vyhrať. Chcem. Chcem odísť. Nechcem ju stretnúť nechcem aby ma takto videla.

Vraciam sa späť. Vraciam sa cez dieru. Rýchlo. Po schodoch dolu. Určite ma videla. Bola tam niekde. Bola schovaná v stenách. Alebo za mojím portrétom a pozerala. Pozerala rovno do mňa. Len aby som ju nestretol. Potrebujem odtiaľto von.

Nepodarilo sa. Sedela na schodoch. Videl som ju cez výt'ahovú šachtu. Vedela, že tadeto pôjdem. Otočila sa a pozrela sa na mňa. Usmiala sa. Usmiala sa ako lovec nad korisťou. Ja korisť nie som. Pomaly som zišiel nižšie. Nejakoko okolo nej prejdem. Už iba jedno poschodie. Jedno poschodie výčitok. Hlavu mala ošklbanú ako trestanec. Jej dlhé červené vlasy ležali na posteli. Oblečená bola iba v spodnom prádle, ktoré vôbec neprit'ahovalo. Priam naopak. Predomnou bola zúbožená žena, stojaca tesne pred vít'azstvom.

Už som takmer pri nej. Pozerá stále na mňa. Nechá ma odísť ako porazeného? Nie! Zdrapila ma. Pritiahla. A pobožkala. Ani som sa nepohol. Stále pekne voňala.

Stále bola prít'azlivá. Stále ju nenávidím preto, čo mi urobila. Stále jej bozky chutia ako vášeň. Stále sa bojím. Stále ju milujem. Stále cítim, že musím utiecť. Odrhol som sa od nej. A ona sa smiala. Smiala sa nahlas. Posledné poschodie som zvládol s podlomenými nohami. So zlomeným egom. S ňou hneď za mnou. Už len pár krokov a budem pred vchodom. Otvoril som dvere, vonku bol už deň. Tam budem v bezpečí.

Zastavil som hneď za dverami a oprel som sa o ne. Vyšla pred dvere a oprela sa hneď vedľa mňa. Som v bezpečí?

Chcem ju pobožkať? Niečo ma núti pobožkať ju. Naklonil som sa. Ona sa na mňa len usmieva. Milujem ju a ona miluje mňa. Toto chcem. Už len kúsok.

„Si v poriadku?“ ozval sa hlas za mojím chrbtom.

„Pod! Vychádzka ti skončila!“ Dodal muž v bielom plášti.

„Dúfam, že si nič nespravila a chovala si sa slušne! A vy pane, že ste na ňu dali pozor!“

Nepovedal som nič.

Iba som pozeral ako ju zobrali do bielej sanitky a odviezli preč. Už nikdy som ju nevidel.

Obsah

<i>Proológ</i>	<i>4</i>
<i>Príbeh prvý</i>	
<i>The one – tale</i>	<i>5</i>
<i>Príbeh druhý</i>	
<i>- Tale</i>	<i>12</i>
<i>Príbeh tretí</i>	
<i>The lake – tale</i>	<i>16</i>
<i>Príbeh štvrtý</i>	
<i>The shoe – tale</i>	<i>19</i>
<i>Príbeh piaty</i>	
<i>The vampire – tale</i>	<i>27</i>
<i>Príbeh šiesty</i>	
<i>The spy – tale</i>	<i>32</i>
<i>Príbeh siedmy</i>	
<i>The fofo – tale</i>	<i>37</i>
<i>Príbeh ôsmy</i>	
<i>The obsession – tale</i>	<i>41</i>

*Jason Point *1981 - +*

*„Je dobré tu byť medzi vami,
priatelia.“*

Poznámky: